

*Mali
princ*

Naslov originala: *Le Petit Prince*, Antoine de Saint-Exupéry

Izdavač: [Vulkan izdavaštvo d.o.o.](http://www.vulkani.rs)

Gospodara Vučića 245, Beograd, 011/3087-515, office@vulkani.rs, www.vulkani.rs;

za izdavača: Miroslav Josipović, Nenad Atanasković, Saša Petković;

dizajn: Dušan Mišić, štampa: Plavo slovo, Beograd, 011/3947-115,

www.plavoslovo.rs; tiraž: 1.000 primeraka

ISBN 978-10-00105-1 (broš.)

CIP - Katalogizacija u publikaciji dostupna je u katalogu

Narodne biblioteke Srbije, Beograd

COBISS-SR.ID 197250572

Antoan de Sent-Egziperi

Mali princ

sa akvarelima autora

Preveo sa francuskog
Flavio Rigonat

izdavaštvo
vulkan

*Verujem da je za odlazak
iskoristio seobu ptica.*

Leonu Vertu

Molim decu da mi oprostite što sam ovu knjigu posvetio odrasloj osobi. Postoji jedan ozbiljan razlog: ta odrasla osoba je najbolji prijatelj koga imam na svetu. Postoji i drugi razlog: ona sve može da razume, čak i knjige za decu. Postoji i treći razlog: ta odrasla osoba živi u Francuskoj, ona je gladna i njoj je zima. Potrebno je da je neko uteši. Ako svi ti razlozi nisu dovoljni, rado ću posvetiti ovu knjigu detetu koje je ta odrasla osoba nekad bila. Svi odrasli su prethodno bili deca. (Ali se malo njih toga seća). Zato ispravljam moju posvetu:

Leonu Vertu

kada je bio mali dečak

Poglavlje 1

Jednom, kada mi je bilo šest godina, video sam čudesnu sliku u nekoj knjizi o prašumi. Knjiga se zvala „Istinite priče“. Slika je predstavljala zmijskog cara koji se sprema da proguta neku zver. Evo kako je izgledao taj crtež.

U knjizi je pisalo: „Zmijski car guta svoj plen bez žvakanja. Posle toga ne može da mrdne, i spava šest meseci dok ga ne svari“.

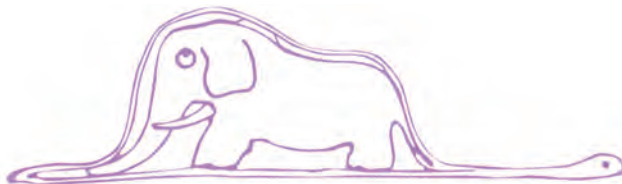
Tada sam mnogo razmišljao o avanturama u džungli, pa sam uspeo da olovkom u boji nacrtam moj prvi crtež. Moj crtež broj 1. Ovako je izgledao:

Pokazivao sam moje remek-delo odraslima i pitao ih da li se plaše mog crteža.

„Zašto bismo se plašili šešira?“ odgovarali su mi.

Ali moj crtež nije predstavljao šešir. On je predstavljao zmijskog cara koji vari slona. Zato sam nacrtao zmijskog cara iznutra, da bi odrasli mogli da shvate. Njima su uvek potrebna neka objašnjenja. Moj crtež broj 2 izgledao je ovako:

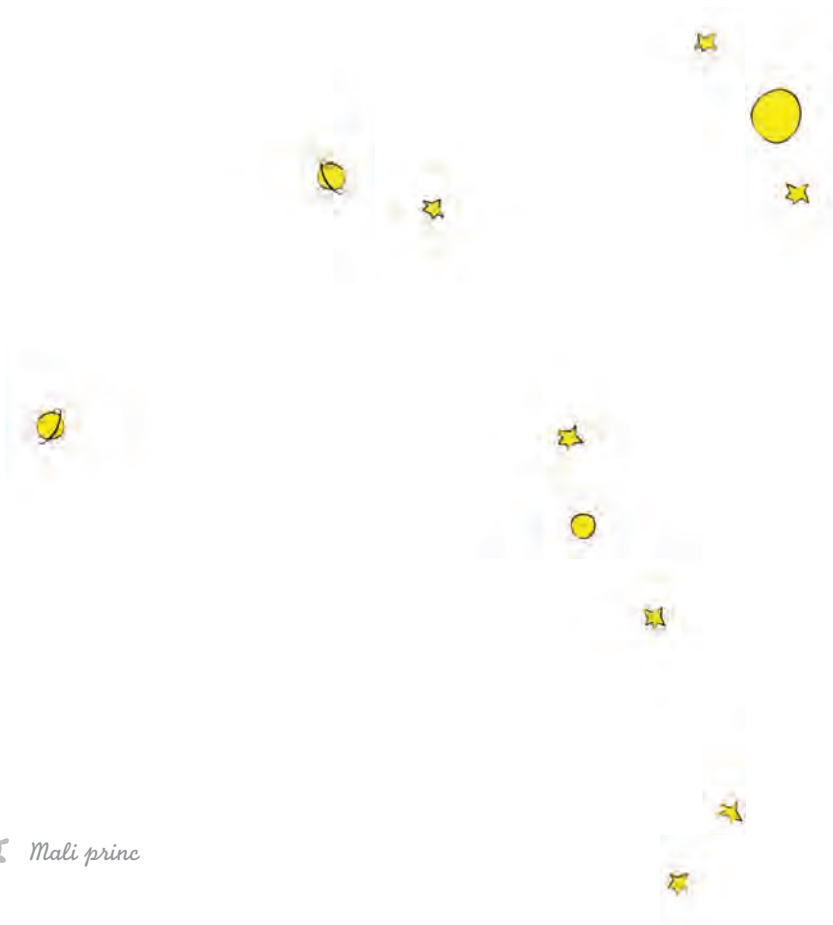
Odrasli su mi dali savet da se okanim crtanja zmijskog cara spolja ili iznutra, i da se posvetim geografiji, istoriji, računanju i gramatici. Tako sam u šestoj godini odustao od blistave slikarske karijere. Bio sam obeshrabren neuspehom mog crteža broj 1 i crteža broj 2. Odrasli nikad ništa ne shvataju sami, a decu zamara da im sve uvek ponovo objašnjavaju.

Morao sam, eto, da izaberem neko drugo zanimanje, pa sam naučio da upravljam avionom. Leteo sam svuda po svetu. Geografija mi je, istina, mnogo pomogla. Umeo sam, na prvi pogled, da razlikujem Kinu od Arizone. A to je veoma korisno ako čovek zaluta noću.

I tako sam, tokom života, upoznao mnoge ozbiljne ljude. Dugo sam živio među odraslima. Video sam ih sasvim izbliza. To nije bitno popravilo moje mišljenje o njima.

Kada bih sreo nekog ko mi se činio malo bistriji, proveravao sam ga mojim crtežom broj 1, koji sam uvek čuvao. Hteo sam da saznam da li ga taj odrasli zaista razume. Ali odgovor je uvek bio isti: „To je šešir“. Tada ne bih pričao o zmijskim carevima, ni o

prašumama, ni o zvezdama. Našao bih neku temu koja je njemu bliska. Govorio bih mu o bridžu, golfu, politici i kravatama. Onda bi on bio veoma zadovoljan što je upoznao tako razumnog čoveka.

Poglavlje 2

Živeo sam tako sam, bez ikoga s kim bih mogao iskreno da popričam, sve dok mi se, pre šest godina, nije desila nezgoda u pustinji Sahari. Nešto se polomilo u motoru aviona. Nisam imao ni mehaničara ni putnike, pa sam morao sam da obavim tu tešku popravku. Za mene je to bilo pitanje života ili smrti. Vode za piće imao sam jedva za osam dana.

Prve večeri zaspao sam tako na pesku, hiljadu milja daleko od najbližeg naselja. Bio sam usamljeniji od brodolomnika na splavu usred okeana. Zato možete zamisliti moje iznenađenje kada me u zoru probudio neki čudan glasić. Izgovorio je:

- Molim vas... nacrtaj mi ovcu!
- A!
- Nacrtaj mi ovcu...

Skočio sam kao da je tresnuo grom. Dobro sam protrljao oči. Dobro sam pogledao. I video sasvim neobičnog mališana koji me ozbiljno posmatrao. Evo njegovog najboljeg portreta koji sam, kasnije, uspeo da nacrtam.

Ali moj crtež, naravno, ni izdaleka nije tako čudesan kao sam model. To nije moja greška. Odrasli su me, kad mi je bilo šest godina, obeshrabrili u mom slikarskom pozivu, pa ništa nisam naučio da crtam osim zmijskog cara spolja i iznutra.

Gledao sam tako ovo priviđenje, zapanjen, širom otvorenih očiju. Ne zaboravite da sam se nalazio bar hiljadu milja daleko od najbližeg naselja. A taj mali dečak nije izgledao kao neko ko je zalutao, niti je izgledao umorno, niti gladno ili žedno, niti je bio smrtno preplašen. Ni po čemu nije izgledao kao dete izgubljeno usred pustinje. Kada sam najzad uspeo da progovorim, rekao sam mu:

— Ali... šta radiš ti ovde?

On mi je tada ponovio, sasvim tiho, kao da želi da kaže nešto veoma važno:

— Molim vas... nacrtaj mi ovcu...

Kada neka tajna ostavi tako snažan utisak na vas, ne usuđujete se da ne poslušate. Koliko god sve to izgledalo besmisleno, hiljadu milja daleko od najbližeg naselja i u smrtnoj opasnosti, izvadio sam iz džepa papir i nalivpero. Ali tada sam se setio da sam u životu pre

svega učio geografiju, istoriju, račun i gramatiku, pa sam (malo mrzovoljno) rekao mališanu da ne umem da crtam. Odgovorio mi je:

— Ne mari. Nacrtaj mi ovcu.

Kako nikada nisam crtao ovcu, ponovio sam za njega jedan od ona dva crteža koja sam jedino umeo da nacrtam. Onaj sa zmijskim carem spolja. I zaprepastilo me kad sam čuo dečakove reči:

— Ne! Ne! Neću slona u zmijskom caru. Zmijski car je veoma opasan, a slon je veoma glomazan. Kod mene je sve tako malo. Treba mi ovca. Nacrtaj mi ovcu.

I tako sam počeo da crtam.

On je pažljivo posmatrao, a onda rekao:

— Ne! Ta je mnogo bolesna.

Nacrtaj drugu.

Crtao sam.

Moj prijatelj se umiljato i blagonaklono nasmešio.
— Pa vidiš i sam... To nije ovca, to je ovan. Ima
rogove...

Ponovio sam zato još jednom taj crtež.

Ali i on je odbijen kao i prethodni.

— Ta je suviše stara. Ja hoću ovcu koja dugo živi.
Tada sam izgubio strpljenje, jer mi se žurilo da poč-
nem rasklapanje motora, pa sam naškrabao ovaj crtež.

I rekao mu:

— Ovo je kutija. Ovca koju želiš je unutra.

Iznenadio sam se kad se lice mog malog sudije ozarilo.

— To je baš ono što sam želeo! Šta misliš, da li će toj ovci trebati puno trave?

— Zašto?

— Zato što je kod mene sve tako malo...

— Sigurno će joj biti dovoljno. Dao sam ti sasvim malu ovcu.

Nagnuo je glavu prema crtežu.

— Nije baš tako mala... Gle! Zaspala je...

Eto, tako sam se upoznao s malim princom.

Poglavlje 3

Trebalo mi je dosta vremena da shvatim odakle je došao. Mali princ, koji mi je postavljao mnoga pitanja, kao da nikada nije slušao moja. Slučajno izgovorene reči, malo po malo, sve su mi otkrile. Tako, kada je prvi put ugledao moj avion (neću da crtam avion, to je suviše težak crtež za mene), upitao me:

— Kakva je to stvar?

— To nije stvar. To leti. To je avion. To je moj avion.

Bio sam ponosan što sam mu rekao da letim. A on uzviknu:

— Šta! Ti si pao s neba?

— Da — skromno sam odgovorio.

— O! to je baš čudno...

I mali princ se slatko nasmejao, što me naljutilo, jer sam hteo da moje nevolje budu ozbiljno shvaćene. Onda je rekao:

— I ti znači dolaziš sa neba! Sa koje si planete?

Naslutio sam tračak svetlosti u tajni njegove pojave, pa ga hitro upitah:

— Šta, zar si ti stigao s neke druge planete?

Ali nije mi odgovorio. Blago je klimnuo glavom, zagledan u moj avion:

— Istina, u ovome nisi mogao da dođeš izdaleka...

Utonuo je u sanjarenje koje je dugo potrajalo. Zatim je iz džepa izvadio svoju ovcu i prepustio se posmatranju svog blaga.

Možete zamisliti kakvu je radoznalost izazvalo u meni to polupoveravanje o „drugim planetama“. Hteo sam da doznam nešto više:

— Odakle dolaziš, mali moj? Gde je to „kod tebe“? Kuda želiš da odneseš moju ovcu?

Ćutao je neko vreme, zadubljen u misli, a onda odgovorio:

— Baš lepo što će joj kutija koju si mi dao poslužiti noću kao kuća.

— Naravno. Ako budeš dobar, daću ti i kanap je vežeš preko dana. I kočić.

Taj predlog kao da je zaprepastio malog princa.

— Da je vežem? Kakva čudna ideja!

— Ako je ne vežeš, može da odluta negde, da se izgubi...

Moj prijatelj se ponovo nasmejao.

— Ali gde bi odlutala?

— Bilo gde. Pravo napred...

Tada je mali princ ozbiljno rekao:

— To ništa ne znači, kod mene je sve tako malo!

I, možda pomalo tužno, dodao je:

— Kad se ide pravo napred, ne stiže se baš daleko...

Poglavlje 4

Tako sam doznao još jednu veoma važnu stvar: da je njegova planeta jedva nešto veća od obične kuće!

To me i nije toliko iznenadilo. Dobro sam znao da osim velikih planeta kao što su Zemlja, Jupiter, Mars, Venera, kojima su ljudi dali imena, ima stotine drugih koje su ponekad tako male da se jedva mogu videti teleskopom. Kada neki astronom otkrije takvu planetu, on joj umesto imena da broj. Nazove je, recimo, „asteroid 3251“.

